

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 12C/83/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202428
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Zelený
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2017:8716202428.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad samosudcom Františkom Zeleným v právnej veci žalobcu: W., Z. G., G. G. I. X, H. XXX XX, V.: XXXXXXXX, zastúpeného právnym zástupcom N.. S. Y., Z., G. G. T.. H. Y. X, C..B..H. XX, XXX XX H. XX, proti žalovanému: R. X. Š. C., Z..G.., G. G. G.T. XXXX/XX, XXX XX Š. C., V.: XXXXXXXX, zastúpeného právnym zástupcom I.. Y. Q., Z., G. G. Y. XX, XXX XX H., o zaplatenie istiny 3.835,- eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.886,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy odo dňa 14.3.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobca má právo na náhradu trov voči žalovanému vo výške 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.3.2016 domáhal, aby zaviazal žalovaného zaplatiť mu istinu vo výške 3.835,- eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 14.3.2016 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ako organizácia kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. autorského zákona (resp. od 1.1.2016 aj na základe nového autorského zákona č. 185/2015 Z.z.) vykonáva na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 vydaného I. Y. G. kolektívnu správu na použitia diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo v iných priestoroch ubytovacích zariadení alebo v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom, uzatvára s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, kde základom na určenie licenčnej odmeny je Sadzobník autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel (ďalej „Sadzobník“). Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia R. X. v štandarde hotel 4*. Žalobca má za to, že žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom retransmisie. Z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete má vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovaného žalovaným dochádza k retransmisii v rozsahu 65 zvukovoobrazových zariadení v izbách. Žalobca navrhol žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na použitie diel. Žalovaný je člen F. R. Z. M. G. M. (ďalej ZHR SR) a osobitnou príkaznou zmluvou bol ZHR SR zastúpený vo veci usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, avšak neúspešne.

Žalobca vyzval žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia a k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy na zvyšok roka 2015, avšak žalovaný dobrovoľne bezdôvodné obohatenie žalobcovi nevyplatil. Preto si žalobca touto žalobou v zmysle § 56 ods. 1, písm. g/ zákona č. 618/2003 Z.z. uplatňuje voči žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2015 vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za podľa Sadzobníka za rok 2015 za 4* hotel pri počte 65 zvukovoobrazových zariadení v izbách po 29,50 eur. Na preukázanie svojich tvrdení predložil oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, sadzobník autorských odmien, oznamy o používaní zvukovoobrazových zariadení žalovaným. V priebehu konania žiadal o predloženie licenčných zmlúv uzavretých žalovaným s inými organizáciami na ochranu autorských práv, zmluvy s autormi a v digitálnej podobe zmluvy uzavreté s ďalšími organizáciami.

2. Súd v skrátenej podobe vydal platobný rozkaz č.k. XXC/XX/XXXX-XX dňa 25.4.2016, voči ktorému podal žalovaný odpor a na základe čoho došlo zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu. Vo vyjadrení k odporu žalovaného žalobca v podaní zo dňa 26.7.2016 ďalej uviedol, že pri rokovaniach ohľadne uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy s ZHR SR tento nikdy nespochybňoval skutočnosť, že žalobca je oprávnený k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy a takisto nikdy nevzniesol požiadavku uvedenia zoznamu zastupovaných autorov a zoznamu predmetov ochrany. Medzi žalobcom a ZHR SR bola sporná výška odmeny, pričom žalobca ponúkal členom ZHR SR pri uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu vo výške 40 % z ročnej licenčnej odmeny. Tento zvýhodnený návrh F. G. neakceptoval a protinávrhom bola ponuka vyplatiť licenčnú odmenu vo výške 1.000,- eur za všetkých svojich členov, čo je viac ako 206 prevádzok, ktoré poskytujú ubytovacie služby s technickými zariadeniami na verejný prenos (ide o viac ako 10.000 technických zariadení podľa ZHR SR), a to za používanie všetkých diel, ku ktorým vykonával žalobca správu za celý rok 2015. Vo veci Sadzobníka sa ZHR SR obrátilo na I. Y. G. za účelom jeho preverenia a získanie informácií týkajúcich sa žalobcom zastupovaných nositeľov práv s tým, že ministerstvo nevykonáva kontrolu vydávania sadzobníkov, ale dohľad nad výkonom kolektívnej správy. Tiež sa obrátil na Protimonopolný úrad SR, ktorý sa podnetom F. G. Z. nedôvodným nezaoberal. Pretože nebolo možné očakávať v roku 2015 uzavretie dohody medzi žalobcom a F. G., vyzval jednotlivých členov ZHR SR, t.j. aj žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia. K aktívnej vecnej legitímácii poukázal na ust. § 84 ods. 1 autorského zákona č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého sa posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou v zmysle prechodného ust. § 190 ods. 1 nového autorského zákona č. 185/2015 Z.z., účinného od 1.1.2016. V nadväznosti na uvedené ustanovenie, a postavenie žalobcu ako organizácie kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k dielam, práve žalovaný ako používateľ predmetov ochrany musí preukázať, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu práv, a teda dôkazné bremeno v tomto smere spočíva na žalovanom. Poukázal na súdnu prax a právoplatné rozhodnutia súdov SR (Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/3/2007, Okresného súdu v Galante sp. zn. 8C/83/2005 a Okresného súdu v Nitre sp. zn. 15C/91/2005), ktoré vo svojich rozhodnutiach dospeli k rovnakému záveru. Žalobca poukázal na to, že žalovaný zastúpený ZHR SR pri iných organizáciách kolektívnej správy pri uzatváraní licenčných zmlúv takéto preukazovanie nepožadoval. Podľa neho žalovaný nesprávne interpretuje ust. § 48 ods. 1 a § 49 ods. 1 zák. č. 618/2003 Z.z., keďže tieto ustanovenia nevyžadujú špecifikáciu konkrétnych diel, ale hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (druhovo určených). Ak chce ktorýkoľvek používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, a teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy uverejňuje na svojej www stránke zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Ide jednak o autorov v SR zastupovaných žalobcom, ako aj zahraničné organizácie kolektívnej správy práv, s ktorými má recipročné zmluvy o zastupovaní. V SR tak zastupuje všetkých autorov, ktorých zahraničné organizácie kolektívnej správy zastupujú v ich domovských štátoch (napr. USA 16.000 režisérov, tisícky autorov, či Veľká Británia takmer 6.000 režisérov atď.). Napriek tomu však žalovaný nakladal s dielami autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel, čím sa dopúšťal neoprávneného používania autorských diel, keďže zasahoval do práv autorov bez ich súhlasu, resp. žalobcu ako ich zástupcu. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, že televízne prijímače boli spôsobilé sprostredkovať signál, že žalovaný aj reálne signál prijímal a že do programovej štruktúry boli zaradené aj diela, ku ktorým vykonával správu žalobca, v tomto žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 7.12.2006 sp. zn. C-306/05. V zmysle uvedeného rozhodnutia „...poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos...“. Preto ak má žalovaný vo svojej prevádzke umiestnené

zvukové alebo zvukovoobrazové zariadenia vybavené príjmom, tak týmto samotným dochádza k ďalšiemu verejnému prenosu. V akom rozsahu žalovaný reálne prijímal a sprostredkoval verejný prenos, je pre splnenie povinnosti žalovaného mať pred začatím poskytovania verejného prenosu uzatvorenú licenčnú zmluvu, nepodstatné. Podstatou licencie je právo používať predmety ochrany, a nie povinnosť ich používať. Žalobca pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo svojho Sadzobníka a z počtu 65 zvukovoobrazových zariadení v prevádzke žalovaného Hotel Crocus, ktorý údaj žalovaný zverejnil na svojej webovej stránke. Keďže zariadenie žalovaného je hotelom kategórie 4*, vychádza z toho, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby ich hostia mohli používať na určený účel. Pokiaľ ide o samotný Sadzobník, tento zohľadňuje rozsah zastupovaných autorov a nositeľov práv a je používateľmi (členmi aj nečlenmi ZHR SR) akceptovaný. Žalobca pritom nie je jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, pričom každá organizácia má oprávnenie na zastupovanie iných autorov a nositeľov práv. Žalovaný má uzatvorené licenčné zmluvy prostredníctvom F. G.R s inými organizáciami kolektívnej správy (G. Z. G.), so žalobcom však vedome nie. Žalobca vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, pričom G. (G. B. F. Z.) vykonáva kolektívnu správu práv k hudobným dielam a G. vykonáva kolektívnu správu práv výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Podiel predmetov ochrany autorov zastupovaných žalobcom je tak podstatne vyšší oproti podielom predmetov ochrany autorov zastupovaných inými organizáciami kolektívnej správy. Žalobca v roku 2015 uzatvoril hromadné licenčné zmluvy na rovnaké predmety ochrany ako v tomto spore s 218 subjektami, a to za odmenu podľa Sadzobníka. V súlade s ust. § 81 ods. 1, písm. h/ zák. č. 618/2003 Z.z. je žalobca povinný uzatvárať zmluvy s používateľmi za primeraných a rovnakých podmienok a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 101/2014 zo dňa 24.3.2011, v ktorom Ústavný súd SR skonštatoval, že „ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za rovnakú a primeranú odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských - hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorskoprávnej ochrany“. Na pojednávaní okrem už dosiaľ uvedených argumentov uviedol, že žalovaný prostredníctvom technických zariadení šíri radovo desiatky tisíc diel a nie je možné, aby si individuálne dohodol s jednotlivými nositeľmi autorskú odmenu. Pokiaľ sa v izbách žalovaného nachádzajú zariadenia, ktorú sú spôsobilé uskutočňovať prenos, je žalovaný povinný platiť za použitie diel licenčnú odmenu bez ohľadu na to, do akej miery využíva licenciu. V tomto poukázal na odborný článok prof. V. U. k autorskému zákonu prijatému v ČR. Žalobca predložil CD nosič, na ktorom a nachádza zoznam predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu a ktoré boli obsahom televízneho vysielania slovenských televíznych staníc v roku 2015. Sadzobník je schvaľovaný výborom autorov za spolupôsobenia nositeľov zahraničných autorských práv a určitý dohľad vykonáva aj Ministerstvo kultúry SR s tým, že aj Sadzobník na rok 2015 I. Y. G. vzalo na vedomie bez výhrad. Žalobca ako jediný spravuje práva autorov audiovizuálnych diel, a teda autorov prakticky celej filmovej a televíznej produkcie, čo je podstatne väčší rozsah oproti ostatným slovenským organizáciám kolektívnej správy. Aj ostatné organizácie uplatňujú rozdielne tarify pri rôznych zariadeniach, čo je dané tým, že zariadenia vyššej kategórie majú väčší komerčný prospech z použitia. Poukázal na zoznam organizácií, s ktorými boli uzavreté mimosúdne dohody o hromadných licenčných zmluvách na rok 2015, v ktorých boli dojednané odmeny podľa platného Sadzobníka. V konkrétnom prípade bola prostredníctvom F. G. prejednávaná množstevná zľava 30 %. V prípade uzavretia dohôd o urovnaní s inými subjektami za už uplynulé obdobie bola medzi žalobcom a inými subjektami dohodnutá suma vo výške licenčného poplatku podľa Sadzobníka bez navýšenia na dvojnásobok. Žalobca poukázal na viaceré neprávoplatné, a 3 právoplatné rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktorými v skutkovo aj právne obdobných veciach bolo žalobcovi vyhovené v celom rozsahu. V týchto konaniach súdy akceptovali jednak aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ako aj ním tvrdenú obvyklú odmenu, ktorú v tomto konaní preukázal zmluvami. Z nich je zrejmé, za akú odmenu poskytoval licencie, t.j. v zmysle Sadzobníka. Nie je možné modifikovať obvyklú odmenu tak, ako to požaduje žalovaný a pokiaľ nebol ochotný uzavrieť zmluvu za podmienok navrhovaných žalobcom, mal možnosť využiť postup daný § 82 autorského zákona. K zmluve žalovaného so spoločnosťou G. žalobca poukázal na skutočnosť, že sám žalovaný deklaroval držbu 42 zvukovoobrazových zariadení na izbách a 3 zariadení v iných priestoroch. K stanovisku Ministerstva kultúry SR zo 7.3.2017 uviedol, že toto sa odvoláva na nový autorský zákon č. 185/2015 Z.z., avšak predmetom konania je nárok vyplývajúci z autorského zákona č. 618/2003 Z.z. Česká republika má inú právnu úpravu ako SR a organizácie kolektívnej správy majú v zmysle zákona

stanovený spôsob výmeru odmieta inak ako je to v právnej úprave SR, tiež inak stanovené niektoré kritériá, ktoré v SR nie sú ani upravené, ani nie sú v iných krajinách EÚ aplikované. Medzi ne patrí aj kritérium obsadenosti, veľkosti obce, v ktorej sa nachádza ubytovacie zariadenie a pod. Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2715/2015 nie je možné aplikovať na prejednávany prípad. V citovanom rozsudku, ako aj iných rozsudkoch NS ČR, sa pritom za obvyklú odmenu považovala odmena, ktorá bola v rozhodnom období uplatňovaná podľa cenníka organizácie kolektívnej správy. Žalobca tiež poukázal na to, že v krajinách EÚ sa uplatňujú rôzne režimy výberu poplatkov za používanie diel. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, žalobca žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť, resp. alternatívne žiadal, aby mu bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.886,- eur, t.j. vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny v sume 1.443,- eur pri počte 42 zvukovoobrazových prijímačov v izbách a 3 zvukovoobrazových prijímačov v iných priestoroch deklarovaných podľa zmluvy uzavretej žalovaným s inou organizáciou kolektívnej správy

3. V odôvodnení odporu žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, keďže v zmysle § 81 ods. 1, písm. a/ zákona č. 618/2003 Z.z. sa žalobca môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene, ale v prospech nositeľov práv. Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka sa má predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak teda žalobca tvrdí, že používa predmety ochrany, ku ktorým sú nositeľmi práv práve subjekty, ktoré žalobca zastupuje pri výkone správy a súčasne, že túto správu vykonáva práve ku konkrétnym predmetom ochrany, ktoré mu títo nositelia práv do „správy“ zverili, musí toto svoje oprávnenie preukázať. Žalovaný rokovo v priebehu roku 2015 prostredníctvom ZHR SR, ktorého je členom, o uzavretí tzv. kolektívnej licenčnej zmluvy na použitie predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v prospech nositeľov práv žalobca. K dohode však nedošlo, nakoľko ZHR SR, konajúc aj v mene žalovaného, žiadalo od žalobcu predloženie zoznamu ním zastúpených nositeľov práv a súčasne aj zoznamu predmetov ochrany, ku ktorým v rozhodnom období vykonáva správu práv patriacich týmto zastúpeným nositeľom, aby bolo možné posúdiť, či na strane toho-ktorého člena ZHR SR vôbec môže eventuálne dôjsť k použitiu toho-ktorého diela pre prípad retransmisie. Žalobca však odmietol tieto informácie poskytnúť, a teda žiadny z členov ZHR SR sám nemal možnosť posúdiť a rozhodnúť sa, či je vôbec potrebné uzatvárať licenčnú zmluvu práve so žalobcom a na základe nej potom platiť licenčnú odmenu za použitie „nevedno čoho“ v prospech „nevedno koho“, a to iba a práve žalobcovi. Podľa žalovaného žalobca len tvrdí, že u neho došlo k realizácii ďalšieho verejného prenosu vysielania a svoje tvrdenie opiera len o nepodložené tvrdenie o existencii 65 ks zvukovoobrazových zariadení nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia. Žalobca musí preukázať skutočnosť, že v rozhodujúcom období boli televízne prijímače spôsobilé sprostredkovať signál, že tento signál aj žalovaný reálne prijímal a sprostredkoval vysielanie prostredníctvom televíznych prijímačov svojim zákazníkom a súčasne, že do programovej štruktúry šíreného vysielania boli zaradené aj diela, ku ktorým vykonáva správu žalobca. V podaní zo dňa 26.7.2016 uviedol, že informácia o počte izieb zverejnená na internetovej stránke žalovaného, bola nepresná a neaktuálna. R. X. funguje len na základe nájomných zmlúv uzavretých s vlastníkami jednotlivých apartmánov, resp. iných priestorov v hoteli. Nie všetci vlastníci však prenajímajú svoje apartmány hotelu a využívajú ich len pre svoju potrebu. Počas roka 2015 mal R. X. k dispozícii 20 apartmánov, ktoré následne prenajímал hosťom hotela a využíval nebytový priestor - reštauráciu, t.j. spolu 22 zvukovoobrazových zariadení (20 v apartmánoch a 2 v reštaurácii). Žalobca mal pri výške licenčnej odmeny vychádzať nielen z ust. § 45 ods. 1 zák. č. 618/2003 Z.z., ale aj z medzinárodných štandardov uplatňovaných pre licenčné zmluvy a zohľadňovať rozsah zastupovaných autorov a nositeľov práv. Výška licenčnej odmeny musí byť primeraná a musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela. Žalobca svoj Sadzobník založil na rôznom prístupe k rôznym prevádzkam poskytujúcim ubytovanie, keď za primeranú licenčnú odmenu považuje vždy inú odmenu v závislosti od kategorizácie ubytovania. Proces káblovej retransmisie ako technického procesu je však vždy rovnaký, iný byť nemôže, či už ide o ubytovňu alebo o 5* hotel, preto žalovaný považuje Sadzobník za diskriminačný, keďže za rovnaký technický proces (retransmisiu) žalobca požaduje iné licenčné poplatky. V tejto súvislosti poukázal na sadzobník českých organizácií kolektívnej správy, konkrétne na V., F.G., kde poplatok za jedno zvukovoobrazové zariadenie je vždy rovnaký, a to bez ohľadu, v akom ubytovacom resp. reštauračnom zariadení sa nachádza, čo je samozrejme logické, keďže sa jedná o rovnaký technický proces. Žalovaný považuje Sadzobník za nezákonný, nemôže slúžiť ako podklad pre určenie výšky licenčnej odmeny, prípadne môže tvoriť základ na určenie výšky licenčnej odmeny len v rozsahu sumy 9,- eur, ktorú žalobca považuje za primeranú v prípade ubytovní, pretože neexistuje žiadny právny dôvod na to, aby diskriminoval ostatných používateľov zvukovoobrazových zariadení. Ďalšou skutočnosťou, na ktorú Sadzobník vôbec nereferuje, je obsadenosť jednotlivých ubytovacích zariadení.

Žalobca vôbec nezohľadňuje, že jednotlivé ubytovacie zariadenia majú každý mesiac inú percentuálnu vyťaženosť, a teda využívajú káblovú retransmisiu vždy v inom rozsahu, resp. čase. Aj v tomto smere ide o rozpor s ust. § 45 ods. 1 autorského zákona. Žiadne ubytovacie zariadenie nie je schopné dopredu povedať, či bude využívať všetky svoje ubytovacie kapacity na účely ubytovania, a teda bude používať diela vo forme káblovej retransmisie. Naopak, je štandardom, že ubytovacie kapacity sú využívané len čiastočne, resp. mimosezónne len minimálne. V tomto smere žalovaný opäť poukázal na sadzobník českých organizácií kolektívnej správy, ktoré obsadenosť ubytovacích zariadení zohľadňujú. V R. X. bola vyťaženosť ním prenajímaných apartmánov za obdobie roku 2015 v rozsahu 25,8 % až 84,9 %.

Na pojednávaniach okrem už uvedenej obrany uviedol, že žalobca pred začatím súdneho sporu ponúkal žalovanému zmiernie pri 40 % zľave z ceny uvedenej v Sadzobníku. Obvyklú odmenu tak, ako ju definuje žalobca, neuznáva. Uviedol, že podľa údajov Štatistického úradu SR je na Slovensku 3900 ubytovacích zariadení, ktoré by mali uhrádzať poplatky, pritom žalobca uzatvoril zmluvy len s 200 zariadeniami, čo je 5 % trhu. Sadzobník ani nezohľadňuje, že televízny prijímač môže šíriť rôzny počet programov, a teda aj rôzny počet autorských diel. Žalovaný nevedel uviesť, prečo bol v zmluve so G. uvedený počet 42 ks zvukovoobrazových prijímačov a ktorý pracovník žalovaného takúto skutočnosť oznamoval. Dohodu o urovaní so žalobcom neuzavrel, pretože chcel vysporiadať všetky sporné otázky a riešenie právneho vzťahu do budúcnosti. Jeho cieľom bolo zakotviť právny základ rámcovou zmluvou, v ktorej by dosiahol zníženie poplatku o 40 % oproti Sadzobníku, ako aj zohľadnenie obsadenosti hotela. V tomto poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 2715/2005 a stanovisko I. Y.M. G. zo dňa 7.3.2017, z ktorých vyplýva, že obsadenosť hotela by mala byť zohľadnená. Pritom G. Z. V. obsadenosť zariadenia akceptuje. Žalobca podľa žalovaného nijakým spôsobom nepreukázal výšku obvyklej odmeny, keď pre výpočet odmeny použil len svoj Sadzobník, ktorý je jednostranným právnym úkonom, pričom v iných sporoch sa výška bezdôvodného obohatenia určuje znaleckým posudkom (vo veci Tipos za použitie know-how a ochranných známk). Žalobca predložil v konaní len dve zmluvy, z ktorých vyplýva úhrada odmeny podľa Sadzobníka, v ostatných prípadoch nebola preukázaná výška odmeny, ale len uzavretie zmluvy.

Žalovaný prostredníctvom štatutárneho zástupcu, ktorý je zároveň riaditeľom R. X., na pojednávaniach súdu uviedol, že ochrana autorských práv bola riešená tak, že F. G. predložil buď faktúru a dotazník na počet technických zariadení, niekde aj rozmer podlahovej plochy a žalovaný túto faktúru zaplatil. Inzerát inzerujúci 65 izieb je zameraný na to, aby žalovaný získal aj klientelu kongresovej turistiky, pretože ak by inzeroval iba 20 izieb, ktorými v skutočnosti v roku 2015 disponoval, tak by klientelu nezískal. Ubytovanie sa fakticky realizuje prostredníctvom R. X. a čiastočne v apartmánoch iných osôb, pričom s vlastníkami apartmánov žalovaný uzatvára nájomné zmluvy. Pri rokovaní so žalobcom prostredníctvom ZHR SR bola určitá suma peňazí zložená do notárskej úschovy podľa usmernenia F. G., avšak peniaze boli žalovanému vrátené pre nedohodu, pričom základom nedohody bola výška poplatku za jednu hotelovú izbu. Za žalovaného zmluvu so G. dňa 24.7.2015 uzatvoril riaditeľ hotela, avšak vzhľadom k tomu, že v zmysle stanov je pre platnosť právneho úkonu potrebný podpis minimálne dvoch členov predstavenstva a na zmluve je len jeden podpis, uviedol, že zmluva nie je planá. Počet 42 zvukovoobrazových zariadení sa do zmluvy dostal nedopatrením, pretože existujú dohody o skončení nájmu, resp. výpovede z nájmu, na základe ktorých sa počet apartmánov spravovaných žalovaným znížil ešte v roku 2012. So Sadzobníkom žalobcu, a teda ani so touto žalobou, nesúhlasil z viacerých dôvodov: 1. diskriminačne diferencuje výšku licenčnej odmeny podľa kategorizácie ubytovacieho zariadenia, keďže technický proces retransmisie je vždy rovnaký, 2. nezohľadňuje obsadenosť ubytovacieho zariadenia v rozhodnom období a 3. nezohľadňuje funkčnosť, resp. reálne použitie zvukovoobrazového zariadenia, ani počet programov. Poukázal na prax v Českej republike, kde sa obsadenosť ubytovacích zariadení pri určovaní licenčných odmien zohľadňuje, ako aj na judikatúru českých súdov v tomto smere. Na preukázanie svojich tvrdení predložil list vlastníctva č. XXXX Y.Ú.. Š., prehľad obsadenosti hotela žalovaného, Souhrnným sazebníkem odměn pro nositele práv zastoupené kolektivními správci V., B. Z. B.-G. účinného od 1.1.2016, zmluvu uzavretú medzi G. a žalovaným dňa 24.7.2015 za obdobie 1.1.2015 - 31.12.2015 za 42 izieb a 3 prevádzkové jednotky (reštaurácia, recepcia, spoločenská miestnosť), 20 nájomné zmluvy uzavreté v rokoch 2013 a 2014 (z toho jedna v roku 2016) medzi rôznymi prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom, na základe ktorých mal žalovaný prenajaté apartmány, údaje z webovej stránky Štatistického úradu SR o počte ubytovacích zariadení v roku 2015 a.i.

4. Strany súdu predložili na podporu svojich tvrdení rozhodnutia súdov SR a ČR v skutkovo aj právne obdobných veciach a to vo veciach o určenie obsahu dohody o primeranej odmene: rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/3/2007-203 zo dňa 1.10.2007, rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 8C/83/2005-189 zo dňa 18.12.2007, rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 15C/91/2005-192

zo dňa 25.10.2007, vo veciach o vydanie bezdôvodného obohatenia: rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 21C/25/2016-62 zo dňa 31.10.2016, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 3C/80/2016-257 zo dňa 21.12.2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 12C/358/2015-142 zo dňa 4.10.2016, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 12C/55/2016-285 zo dňa 10.1.2017, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 23Cb/8/2016-71 zo dňa 11.1.2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 13C/96/2016-255 zo dňa 24.2.2017, rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7C/161/2016-116 zo dňa 8.3.2017, rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 14C/128/2016-167 zo dňa 6.4.2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb/96/2016 zo dňa 10.4.2017, rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 31Cb/28/2016-113 zo dňa 10.4.2017, rozsudok Okresného súdu Prešov 18Cb/135/2015 zo dňa 11.4.2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 19C/96/2016-239 zo dňa 23.3.2017, rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 10C/47/2016-154 zo dňa 2.3.2017, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 22Cb/17/2016-343 zo dňa 3.3.2017, rozsudkom Městského soudu v Prahe zo dňa 15.6.2016, rozsudkom Krajského soudu v Plzni zo dňa 11.10.2016 a rozsudkom Nejvyššího soudu ČR č.k. 30Cdo 2715/2015 zo dňa 27.1.2016.

5. Súd na základe vykonaného dokazovania: vypočítím žalovaného, oboznámením listinných dôkazov, a to Oprávnením žalobcu na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 z 11.5.2010 vydaný Ministerstvom kultúry SR, Sazdobníkom, mailovou komunikáciou medzi žalobcom a F. G., Stanoviskom I. Y. G. z 20.5.2015, listom riaditeľa ZHR SR z 10.7.2015, výzvou žalobcu zo 7.10.2015 adresovanú žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia, návrhom dohody medzi žalobcom a ZHR SR z 15.10.2015, prehľadom F. G. z 26.5.2015, zoznamom autorov diel a partnerských organizácií kolektívnej správy zastupovaných žalobcom, stanoviskom Komisie EÚ zo dňa 18.10.2005, výťažkom z webovej stránky žalobcu z októbra 2015 o ponuke ubytovania v 65 apartmánoch s televízorom a satelitom, zoznamom používateľov evidovaných žalobcom, návrhom žalobcu na uzavretie dohody o urovnaní adresovaným žalovanému z 15.3.2016, listom vlastníctva č. 3968 k.ú. Štrba, prehľadom obsadenosti hotela žalovaného, Souhrnným sazebníkem odměn pro nositele práv zastoupené kolektivními správci V., B. Z. B.-G. účinného od 1.1.2016, vyjadrením SOZA k výzve Okresného súdu Považská Bystrica, výňatkem z komentára k Autorskému zákonu č. 121/2000 Sb., mailovou komunikáciou medzi žalobcom a Hotelom V., G..M..B.. I., 2 ks CD predloženými žalobcom (štatistika vysielaní 2015 a zoznam hromadných licenčných zmlúv), odpoveďou G. z 22.11.2016, odpoveďou G. z 3.1.2017, zmluvou uzavretou medzi G. a žalovaným dňa 24.7.2015 za obdobie 1.1.2015 - 31.12.2015 za 42 izieb a 3 prevádzkové jednotky (reštaurácia, recepcia, spoločenská miestnosť), hromadnými licenčnými zmluvami uzavretými v roku 2015 medzi žalobcom a používateľmi (U., G..M..B., Y. K. G..M..B., S. R. G., G..M..B., S., G..M..B., R. S., G..M..B.), dokladom o zaplatení sumy 814,20 eur spoločnosťou U., G..M..B., zmluvou o vzájomnom zastúpení medzi žalobcom a Z. zo dňa 3.3.1998, zmluvami o autorskom zastupovaní práv zo dňa 26.2.2008 a 24.9.2007, oznámením ZHR SR adresované Protimonopolnému úradu SR zo dňa 16.12.2016, uznesením Súdneho dvora (siedma komora) z 18.3.2010 vo veci C-136/09, analýzou spôsobu stanovenia licenčných platieb vo vybraných krajinách, 20 nájomnými zmluvami uzavretými v rokoch 2013 a 2014 (z toho jedna v roku 2016) medzi rôznymi prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom, na základe ktorých mal žalovaný prenajaté apartmány, údajmi z webovej stránky Štatistického úradu SR o počte ubytovacích zariadení v roku 2015, predbežným znením rozsudku Súdneho dvora EÚ z 25.1.2017 a stanoviskom Ministerstva kultúry SR zo 7.3.2017, zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalobca je na základe Oprávnenia č. 2/2004 vydaného Ministerstvom kultúry SR organizáciou kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam alebo dielam úžitkového umenia. Žalobca vykonáva správu ním zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. V Slovenskej republike pôsobia aj ďalšie organizácie kolektívnej správy, a to G., ktorý zastupuje práva výkonným umelcov a výrobcov zvukovoobrazových a zvukových záznamov a G., ktorá zastupuje práva len k hudobným dielam. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia R. X. v štandarde hotel 4* . Ubytovacie služby v roku 2015 poskytoval klientom v apartmánoch na základe nájomných zmlúv uzavretých s vlastníkmi jednotlivých apartmánov, ktoré predložil súdu v počte 19. Na použitie predmetov ochrany prostredníctvom retransmisie, ku ktorým žalobca spravuje práva, žalobca rokoval o uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy so F. G., ktorý pri rokovaní zastupoval aj žalovaného. Keďže k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy so F. G. nedošlo, žalobca vyzval dňa 7.10.2015 priamo žalovaného k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia

vyčíslenému k 30.9.2015 na sumu 2.868,37 eur a uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy na zvyšok roka 2015. Žalobca žiadal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku licenčných odmien v zmysle § 56 ods. 1, písm. g/ zákona č. 618/2013 Z.z. a podľa svojho Sadzobníka (29,50 eur za 1 zvukovoobrazové zariadenie v 4* zariadení). Z dôvodu nezohľadnenia obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného nedošlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu hromadnej licenčnej zmluvy, ani dohody o urovaní a žalovaný dobrovoľne nezaplatil žalobcovi ním uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia. Dňa 24.7.2015 však žalovaný uzavrel s inou organizáciou kolektívnej správy G., H. licenčnú zmluvu, ktorej predmetom bola licenčná odmena v sume 925,50 eur, po 35 % zľave, t.j. v sume 601,58 eur za verejný prenos prostredníctvom 42 zvukovoobrazových zariadení v izbách a v 3 prevádzkových jednotkách (reštaurácia, recepcia, spoločenská miestnosť). Žalovaný namietal, že uvedená zmluva nie je platná, pretože je na nej len podpis predsedu predstavenstva žalovaného, a nie aj ďalšieho člena predstavenstva. Z vyjadrenia I. Y. G. F. dňa 20.5.2015 (č.l. 39 spisu) týkajúceho sa právnej úpravy podľa zákona č. 618/2003 Z.z. vyplýva, že tvorba Sadzobníka, a teda výšky licenčných odmien nepodlieha schvaľovaniu Ministerstva kultúry, jeho výšku neupravuje žiaden zákon a určovanie odmien je výlučne v kompetencii konkrétnej organizácie kolektívnej správy. Jediným zákonným limitom tvorby licenčnej odmeny je skutočnosť, že musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela. Ďalšie stanovisko I. Y. G. (č.l. 370 spisu), ktorým ministerstvo pripustilo zohľadnenie obsadenosti ubytovacích zariadení, sa týka novej právnej úpravy podľa zákona č. 185/2015 Z.z., ktorú úpravu na daný právny spor nie je možné aplikovať. Z uznesenia Súdneho dvora EÚ vo veci C-136/09 vyplýva, že „prevádzkovateľ hotela tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu, uskutočňuje na základe tejto samotnej skutočnosti verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22.5.2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práva s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti“ (čl. 228 spisu).

7. Podľa § 190 ods. 1 zákona č. 1825/2015 Z.z. autorský zákon, účinného od 1.1.2016, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015; to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak.

Podľa § 79 ods. 1 cit. zákona organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

Podľa § 81 ods. 1 cit. zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia:

písm. i/ domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne.

písm. j/ vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h/ pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.

písm. h/ uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa

1. používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje,
2. dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia.

Podľa § 84 ods. 1 cit. zákona ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

Podľa § 56 ods. 1, písm. g/ cit. zákona autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške

dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

Podľa § 5 ods. 14 cit. zákona verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a prístupňovanie verejnosti.

Podľa § 48 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z., účinného do 31.12.2015, organizácia kolektívnej správy môže s nadobúdateľom uzatvoriť aj hromadnú licenčnú zmluvu. Hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje táto organizácia nadobúdateľovi súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a nadobúdateľ sa zaväzuje, ak nie je dohodnuté inak, uhradiť odmenu.

Podľa § 49 ods. 1 cit. zákona organizácia kolektívnej správy môže uzatvoriť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje používateľov diel. Kolektívnu licenčnou zmluvou táto organizácia udeľuje súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a za dohodnutú odmenu.

Podľa § 49 ods. 2 cit. zákona z kolektívnej licenčnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti priamo jednotlivému členovi právnickej osoby združujúcej používateľov diel od okamihu, keď s ňou prejaví súhlas. Ustanovenia osobitného predpisu sa použijú primerane.

Podľa § 48 ods. 3 a § 49 ods. 4 cit. zákona ustanovenia § 40 až 46 sa použijú primerane, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak.

Podľa § 45 ods. 1 cit. zákona dohodnutá odmena alebo spôsob jej určenia musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela.

Podľa § 82 ods. 1 cit. zákona ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí licenčnej zmluvy alebo hromadnej licenčnej zmluvy alebo s právnickou osobou združujúcou používateľov na uzavretí kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona (ďalej len "spravované predmety ochrany"), môže, ak ide o licenčnú zmluvu alebo hromadnú licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo používateľ, a ak ide o kolektívnu licenčnú zmluvu, organizácia kolektívnej správy alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany požadovať, aby obsah takejto zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd. Súd pri určení obsahu zmluvy prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia, na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany bude používať, a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h).

Podľa § 82 ods. 2 cit. zákona používateľ môže použiť spravované predmety ochrany, ak podá návrh na začatie konania podľa odseku 1 najneskôr v lehote 30 dní, odkedy začal používať spravované predmety ochrany, alebo odkedy mu zaniklo právo na použitie spravovaných predmetov ochrany a zároveň v súlade s odsekom 3:

a) sa dohodne s organizáciou kolektívnej správy na ukladaní peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany na osobitný účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený organizáciou kolektívnej správy podľa § 81 ods. 1 písm. u) alebo

b) preukáže v tejto lehote organizácii kolektívnej správy

1. záručnou listinou vznik bankovej záruky za splnenie záväzku na zaplatenie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany alebo

2. notárskou zápisnicou uloženie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do notárskej úschovy alebo

3. uznesením súdu prijatie peňažných prostriedkov za použitie spravovaných predmetov ochrany do úschovy súdu.

Podľa § 82 ods. 3 cit. zákona používateľ je povinný splniť podmienky podľa ods. 2 písm. a) alebo písm. b) vo výške a v lehotách podľa poslednej dohodnutej licenčnej zmluvy, hromadnej licenčnej zmluvy alebo

kolektívnej licenčnej zmluvy, a ak taká nie je, najmenej raz za tri kalendárne mesiace vo výške podľa platného a účinného sadzobníka odmien a primeraných odmien organizácie kolektívnej správy.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 517 ods. 1 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

8. Na základe citovanej právnej úpravy a zisteného skutkového stavu súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. V danom prípade bolo potrebné aplikovať na právnu vec zákon č. 618/2003 Z.z., ktorý bol od 1.1.2016 nahradený novým autorským zákonom č. 185/2015 Z.z. Súd nemal pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, keďže je nesporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv k autorským dielam v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. a Oprávnenia Ministerstva kultúry SR. Podstatou kolektívnej správy práv je zastupovanie viacerých autorov v rôznych odboroch vymedzených v oprávnení na výkon kolektívnej správy. V Slovenskej republike pôsobí viacero organizácií kolektívnej správy, avšak každá z nich zastupuje rôznych autorov v rôznych odboroch, a teda je vylúčené, aby používateľ uhrádzal odmenu, na ktorú má autor nárok za použitie svojho diela, duplicitne. Žalovaný nespochybnil, že v roku 2015 poskytoval vo svojej prevádzke ubytovacie služby v apartmánach vybavených TV prijímačom, ako aj ostatné služby v prevádzke (reštaurácia). Je teda nepochybné, že v žalovanom období dochádzalo na strane žalovaného k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu žalobca. Keďže žalovaný v roku 2015 neuzavrel ani prostredníctvom F. G., ani následne sám vo svojom mene, so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, resp. dohodu u urovnaní, žalobca má v zmysle autorského zákona právo na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému za použitie predmetov ochrany.

Základom pre výpočet bezdôvodného obohatenia v zmysle autorského zákona je Sadzobník, ktorý žalovaný spochybnil. Argumentáciu žalovaného súd neprijal a pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo Sadzobníka, a teda výšku licenčnej odmeny v ňom stanovenu pre ubytovacie zariadenie 4* považoval za obvyklú a primeranú. Žalobca, ako bolo vyššie uvedené je organizáciou kolektívnej správy a zastrešuje oveľa väčší počet autorov diel, ako aj zahraničných autorov, v rámci väčšieho počtu odborov. Verejným prenosom diel prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení tak dochádza k použitiu oveľa väčšieho počtu predmetov ochrany a zásahu do autorských práv väčšieho počtu autorov, ako je to u predmetov ochrany zastrešených ostatnými organizáciami kolektívnej správy (G. Z. G.). Sadzobník je schvaľovaný výborom autorov za spolupôsobenia nositeľov zahraničných autorských práv, nepodlieha schváleniu Ministerstvo kultúry SR. Jediným zákonným limitom pri jeho tvorbe je skutočnosť, že musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela. V tomto smere súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca uzatváral v žalovanom období hromadné licenčné zmluvy aj s inými prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení v počte 218, a to za rovnakých podmienok podľa Sadzobníka, aké boli ponúknuté žalovanému. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že žalovaný nevyužil možnosť danú mu ust. § 82 ods. 1 autorského zákona, a nedomáhal sa určenia obsahu hromadnej licenčnej zmluvy na súde. Až v takomto konaní súd prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia i na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany bude používať. Žalovaný síce v konaní namietal zákonnosť Sadzobníka, najmä výšku licenčných odmien, avšak prevádzkovaním ubytovacieho zariadenia uskutočňoval verejný prenos, čím užíval predmety ochrany bez toho, aby si splnil svoju povinnosť zaplatiť za to licenčnú odmenu. Týmto konaním žalobca porušil práva autorov kolektívne spravovaných žalobcom. Pokiaľ žalovaný uviedol, že nejaká suma mala byť zložená do notárskej úschovy počas rokovaní F. G. G. žalobcom a následne malo dôjsť k jej vráteniu, ani v tomto smere nebol dodržaný zákonný postup žalovaného podľa § 82 ods. 2 autorského zákona, keďže súčasne so zložením peňažných prostriedkov do notárskej úschovy sa mal domáhať určenia obsahu zmluvy na súde. Aj pri tomto postupe by sa však žalovaný musel rešpektovať odmenu v zmysle Sadzobníka tak, ako na to odkazuje ust. § 82 ods. 3 autorského zákona. Napokon, aj ostatné organizácie kolektívnej správy upravujú rôzne tarify pri rôznych zariadeniach. Pokiaľ žalovaný namietal, že nie je zrejmý rozsah subjektov, ktorých práva žalobca spravuje, v tomto súd poukazuje na ust. § 84 A.z., ktoré jednoznačne presúva dôkazné bremeno na žalovaného. Súd poukazuje na rozsiahlu rozhodovaciu

činnosť súdov SR, ktoré rozhodnutia vo veciach vydania bezdôvodného obohatenia (hoci neprávoplatné) sú súčasťou spisu a v ktorých sudy vychádzali pri rozhodovaní zo Sadzobníka žalobcu.

K námietkam žalovaného týkajúcim sa nezohľadnenia obsadenosti hotela, či reálneho využitia zvukovoobrazového zariadenia, resp. rozsahu signálu, súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-136/09, v zmysle ktorého prevádzkovateľ uskutočňuje verejný prenos už len tým, že umiestni do izieb svojho zariadenia televízory a napojí ich na centrálnu anténu. Z uvedeného vyplýva, že nie je povinnosťou, ale právom žalovaného používať predmety ochrany. V konaní nebolo možné prihliadnuť na judikatúru, resp. rozhodovaciu prax súdov ČR, keďže v ČR sa aplikuje odlišná právna úprava a na základe nej organizácie kolektívnej správy postupujú pri tvorbe sadzobníkov licenčných odmien podľa osobitných kritérií daných zákonom. Judikatúra súdov v ČR však rovnako vychádzala z toho, že obvyklou licenčnou odmenou je odmena stanovená v sadzobníku organizácie kolektívnej správy, i keď sadzobník zohľadňoval aj iné kritéria pri stanovení odmeny. Rovnako nie je možné prihliadať k štúdii predloženej žalovaným porovnávajúcej poplatky v okolitých krajinách, ktoré majú byť rádo nižšie, ako tie, ktoré si účtuje žalobca. Táto námietka je právne bez významu pri legislatívnej úprave danej problematiky platnej v SR. Žalobca v rámci sadzobníka má zakomponované kritériá, na základe ktorých môže byť vyúčtovaná odmena znížená. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z počtu zvukovoobrazových zariadení deklarovaných žalovaným v zmluve uzavretej v roku 2015 s inou organizáciou kolektívnej správy G., keďže žalovaný doznal, že túto zmluvu podpisoval predseda predstavenstva a riaditeľ hotela žalovaného. Platnosť, či neplatnosť uvedenej zmluvy z hľadiska úplnosti prejavu vôle na strane žalovaného je irelevantná, keďže uvedený listinný dôkaz podľa názoru súdu najviac vhodnejšie oproti internetovým reklamám a nájomným zmluvám deklaruje počet a umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v prevádzke žalovaného. Preto súd 1. výrokom tohto rozsudku zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny stanovenej Sadzobníkom žalobcu na rok 2015 v kategórii 4*, čo je za 42 zvukovoobrazových zariadení na izbách po 29,50 eur + 3 zvukovoobrazové zariadenia v iných priestoroch po 68,- eur odmena 1.443,- eur a dvojnásobok tejto sumy činí 2.886,- eur.

9.K prisúdenej výške bezdôvodného obohatenia žalobcovi patrí aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v súlade s ust. § 517 O.z. a § 3 NV č. 87/1995 Z.z. minimálne odo dňa podania žaloby s poukazom na ust. § 563 O.z. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 7.10. 2015 v lehote 10 dní. Márnym uplynutím tejto lehoty sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením peňažnej pohľadávky.

10.V prevyšujúcej časti súd žalobu ako neodôvodnenú 2. výrokom tohto rozsudku zamietol, keďže nebolo preukázané, že žalovaný v žalovanom období disponoval vo svojej prevádzke 65 zvukovoobrazovými zariadeniami v izbách hotela.

11.O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol 3. výrokom tohto rozsudku podľa zásady úspechu vo veci v súlade s ust. § 255 a 262 CSP. Pretože žalobca bol v konaní čiastočne úspešný čo do sumy 2.886,- eur, t.j. v rozsahu 75 % a neúspešný čo do sumy 949,- eur, t.j. v rozsahu 25 %, výsledný pomer úspechu a neúspechu žalobcu predstavuje 50 %, v ktorom rozsahu má žalobca nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia na tomto súde ku Krajskému súdu v Prešove v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.